

Ті, що пройшли крізь вогонь:

*викладачі, співробітники, випускники
й студенти Вінницького медичного інституту
в Другій світовій війні (1939-1945 рр.)*

З інституту – на фронт

З випуску покликав фронт

«Навчаючись уже на 5 курсі в 1940-1941 рр., ми старанно готувались до державних випускних іспитів. Вони розпочались вчасно, в середині червня.

Але 22 червня 1941 року в аудиторію на консультацію з терапії, яку проводив проф. Гехтман, тихо зайшов хтось із випускників і сказав мені на вухо: «Війна, о 12-й годині буде виступати по радіо Молотов...». Я тихо вийшов з аудиторії і попрямував до гуртожитку. Тут натовп людей: слухають виступ Молотова, про те, що фашистська Німеччина віроломно, без оголошення війни, напала на Радянський Союз на всьому протязі кордону від Балтійського до Чорного морів. Ми готувались до випускного вечора, до урочистого вручення дипломів, а тут страшна звістка... Випуску не було. Ми склали екзамени і пішли без виклику до військкомату. Так для нас розпочалась Вітчизняна війна.»

В. М. Нечипорук, професор, випускник Вінницького медичного інституту 1941 року.

Уривок з газети «Молодий медик» за червень 2007 р. (№ 6).

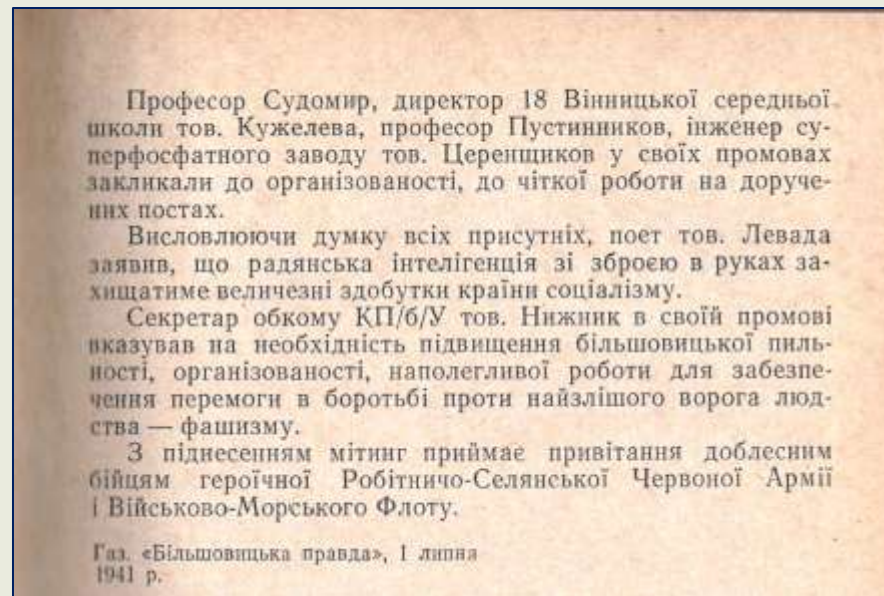
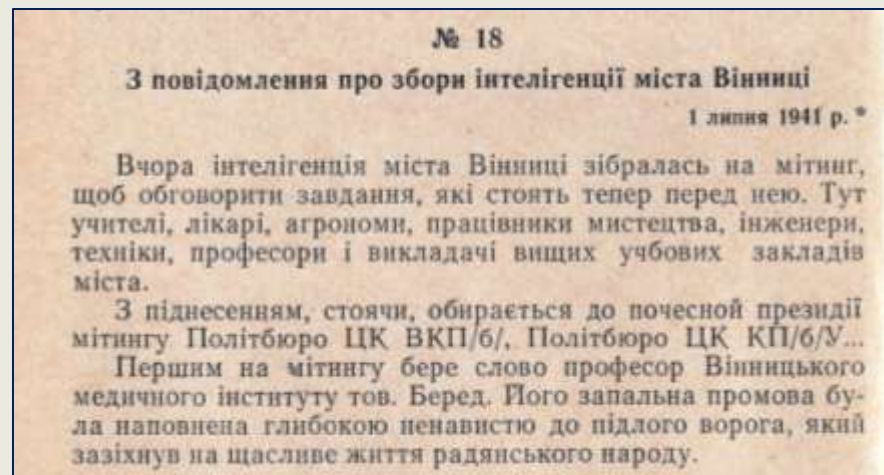

Вінницький медичний інститут.
30-і роки XX ст.

Вінниччина в роки Великої Вітчизняної війни (1941-1945 рр.) : зб. док. і матеріалів /
ред.: А. Ф. Олійник, М. Л. Бабій, С. С. Байда.
— Одеса : Маяк, 1971. — С. 34, 35.

На зборах виступили професори Вінницького медичного інституту О. К. Судомир та В. Л. Бедер

Олександр Костянтинович Судомир

Виконував обов'язки завідувача кафедри судової медицини, працював завідувачем кафедри психіатрії Вінницького медичного інституту. На війні – з 1941 року. Майор медичної служби. Голова військово-лікарської комісії управління польового евакопункту № 208. Служив на Північно-Західному, Степовому, 2-му Українському фронтах. Нагороджений медаллю «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1945), орденом Вітчизняної війни 2-го ступеня (1945).

Веніамін Львович Бедер

Один із перших викладачів і засновників Вінницького державного медичного інституту, перший завідувач кафедри нервових хвороб цього навчального закладу (1935 –1941). Виконував обов'язки директора Вінницького державного медичного інституту (1944). Під час Другої світової війни – військовий лікар 2-го рангу, начальник медичної частини евакошпиталю № 1684 (м. Вольськ), провідний невропатолог нейрохірургічного евакошпиталю № 1056 (м. Саратов), провідний консультант-невропатолог евакошпиталів Івановської обл.

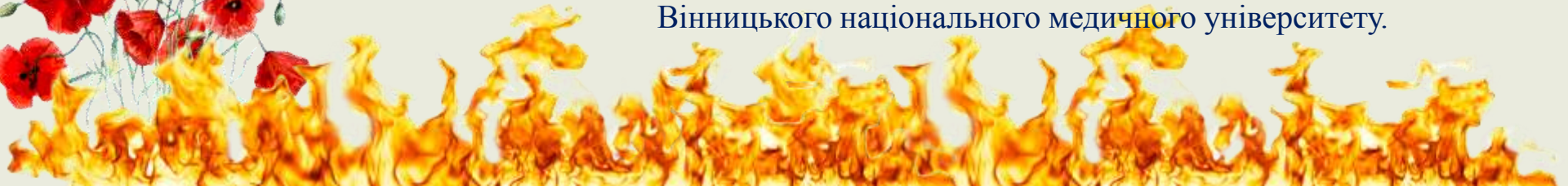

Віктор Матвійович Нечипорук

Згадував: «До мене зверталися мої друзі, товариші в полоні, приходили і показували свої ноги, розпухлі від дистрофії, елементарної дистрофії, хронічного недоїдання і голоду. Крім фізичної наруги над нами, ми мали депресію від морального тиску, принизливе ставлення солдатів, на пряжках поясів яких написано було – «Gott mit uns». Хворі та поранені вмирали тисячами».

Випускник Вінницького медичного інституту 1941 р. Служив начальником батальйону морської піхоти 556-го стрілецького полку 169-ї стрілецької дивізії на Західному фронті (червень-жовтень 1941 р.). У вересні 1941 року розсіяна та знесилена дивізія потрапила в оточення. Так Віктор Матвійович опинився в полоні, де перебував з листопада 1941 р. до травня 1945 р. Концтабори міст Сміли, Полтави, Везенберга, Нюрнберга... На очах молодого лікаря щодня гинули тисячі людей. Нагороджений орденом Вітчизняної війни 2-го ступеня, медалями «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.», ін. державними нагородами. У 1970 р. – в. о. завідувача, з 1972 р. – завідувач кафедри хірургії педіатричного факультету, протягом 1974–1988 рр. – завідувач кафедри факультетської хірургії Вінницького медичного інституту, з 1988 р. до 2003 р. – професор кафедри факультетської хірургії та хірургії педіатричного факультету Вінницького національного медичного університету.

Семен Семенович Лаврик

У 1940 р. закінчив Вінницький медичний інститут і того самого року розпочалася його служба в Червоній армії на Далекому Сході.

З 1941 р. і до закінчення війни перебував у діючій армії.

Брав участь в обороні Москви, звільненні Ржева, Смоленська, Мінська, у розгромі нацистських військ у Прибалтиці та Східній Пруссії, штурмі Кенігсберга та Берліна. Служив старшим лікарем танкового полку, начальником санітарної служби танкової дивізії, начальником пересувного польового шпиталю, начальником армійського шпиталю для легкопоранених. Військовий лікар 3-го рангу. У повоєнний час – перший заступник міністра охорони здоров'я УРСР (1954-1960). Нагороджений медалями «За відвагу», «За оборону Москви», «За взяття Кенігсберга», «За взяття Берліна», «За визволення Праги», ін. державними нагородами.

Директор (1960-1970), завідувач лабораторії консервування кісткового мозку Київського НДІ гематології і переливання крові (нині Інститут гематології та трансфузіології НАМНУ); ректор Київського медичного інституту, нині Національний медичний університет ім. О. О. Богомольця (1970-1984).

Лаврик А. С. Семен Семенович Лаврик.

Служіння людям та науці :

до 100-річчя від дня

народж. / А. С. Лаврик,

Ю. Г. Віленський. – Київ,

2015. – 69 с. : іл.

Олександр Дмитрович Деспіллер

Асистент кафедри хімії Вінницького фармацевтичного інституту (1927-1930), асистент, доцент кафедри органічної хімії Вінницького медичного інституту (1934-1941).

Хімік-інструктор 1-ї батареї дивізіону 822-го артилерійського полку (1941-1942), начальник польової хімічної лабораторії 172-ї окремої роти хімічного захисту 38-ї стрілецької дивізії (1942-1943). Командир взводу медико-технічного обслуговування технічної роти (1943-1944), старший лаборант науково-дослідної хімічної лабораторії хімічного Управління 1-го Українського фронту (1944-1945). Брав участь у боях під Полтавою, Сталінградом, у визволенні Польщі, Чехословаччини, Австрії, Німеччини. У роки війни розробив аналітичний метод дослідження хімічних речовин таємного призначення.

У повоєнний час працював доцентом кафедри біохімії (1945-1946), завідувачем кафедри загальної хімії (1946-1975) Вінницького медичного інституту. Нагороджений медалями «За оборону Сталінграда» (1943), «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1945), ін. державними нагородами.

Федір Самуїлович Колчук

Військовий діяч, генерал-майор Колчук Федір Самуїлович до Другої світової війни працював викладачем у Вінницькому медичному інституті.

В липні 1941 р. був призваний до Червоної армії, призначений командиром 182-го запасного стрілецького полку на Південному фронті. З травня 1942 р. – командир 353-ї стрілецької дивізії. Командир 37-го стрілецького корпусу (27.05.1944–08.07.1946). Війну закінчив в Австрії. Нагороджений 3-ма орденами Червоного Прапора, орденами Суворова 2-го ступеня, Вітчизняної війни 1-го ступеня, Кутузова 2-го ступеня, Трудового Червоного Прапора, медалями «За оборону Кавказа», «За взяття Будапешта», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.», ін. державними нагородами.

Колчук Ф. С.

Фото з сайту:

<https://bit.ly/2HhbQDE>

Рахіль Ізраїлівна Штеренберг

Завідувач гінекологічного відділення 1-ї лікарні ім. М. І. Пирогова у м. Вінниці (травень 1918-22.06.1941). Одночасно – завідувач гінекологічної клініки Вінницької філії Київського інституту вдосконалення лікарів (1930-1937).

Доцент кафедри акушерства та гінекології Вінницького медичного інституту (1937-1941). В Червоній армії з 22.06.1941 до 06.12.1945 р. Під час Другої світової війни – провідний хірург фронтового евакуаційного шпиталю № 410,

2-й Український, Південно-Західний, Воронезький, Степовий фронти. Демобілізувалася у званні майора медичної служби. Після війни – в. о. завідувача (1946-1948), доцент кафедри акушерства та гінекології Вінницького медичного інституту (1945-1946, 1948-1950). Нагороджена двома

орденами Червоної Зірки (1943, 1944),

Медаллю «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.» (1945).

Надія Марківна Берг

Працювала асистентом кафедри інфекційних хвороб
Вінницького медичного інституту (1935-1941).
В діючій армії з 23 червня 1941 р. Військовий лікар
2-го рангу, начальник відділення інфекційного
шпиталю № 837. Служила на Південно-Західному,
Сталінградському, Карельському, 1-му Далекосхідному
фронтах. Була демобілізована в 1946 р. у званні майора
медичної служби. Після війни до 1951 р. працювала
у Вінницькому медичному інституті. Нагороджена
орденами Червоної Зірки (1944), медалями «За бойові
заслуги» (1942), «За оборону Сталінграда» (1943),
«За перемогу над Японією», «За перемогу над
Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.».

Павло Терентійович Зозуля

Працював старшим лаборантом і викладачем робітничого факультету Вінницького медичного інституту (1938-1941). Під час Другої світової війни – санітар, завідувач складу шпиталю № 410, санітар 278-го гвардійського стрілецького полку 93-ї гвардійської стрілецької дивізії (1943, Степовий фронт).

Був поранений, лікувався у шпиталі № 2616 (1943). Автоматник, командир відділення 677-го стрілецького полку 409-ї стрілецької дивізії (2-й Український фронт) (1943-1945). У повоєнний час працював асистентом кафедри біології (1954-1970), старшим викладачем кафедри біології Вінницького медичного інституту (1970-1973). Нагороджений орденом Вітчизняної війни 1-го ступеня, медалями «За відвагу» (1944), «За бойові заслуги» (1945), «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1945), «За взяття Будапешта» (1945).

Іларіон Пилипович Кононенко

Упродовж 1938–1941 рр. – директор Вінницького державного медичного інституту, в якому викладав неврологію. Під час Другої світової війни

І. П. Кононенко – військовий лікар 2-го ранга, очолював евакошпиталь № 3396 на Калінінському фронті (1941–1942). З 1942 р. – директор Івановського медичного інституту. Нарком охорони здоров'я УРСР (1944–1946), міністр охорони здоров'я УРСР (1946–

1947). І. П. Кононенко зробив значний внесок у відродження системи охорони здоров'я, відбудови лікувальних закладів, розгортання евакошпиталів на території України. Нагороджений орденом Червоної Зірки (1942), ін. державними нагородами.

Лідія Євменіївна Яропуд

Лідія Євменіївна Яропуд закінчила школу лаборантів при Вінницькому медичному технікумі (1937). Упродовж 1937-1941 рр. працювала лаборантом кафедри психіатрії Вінницького медичного інституту та в 4-й радянській лікарні. В Червоній армії з 23.06.1941 р.: старший лаборант шпиталю № 2035 (1941-1943); начальник лабораторії шпиталів № 5198 і № 2949 (1943-1946). Демобілізувалася у званні старшого лейтенанта медичної служби. Після війни упродовж 1946-1950 рр. працювала у Вінницькому медичному інституті лаборантом кафедри шпитальної хірургії, згодом лаборантом кафедри шпитальної терапії. Нагороджена медалями «За бойові заслуги», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» , ін. державними нагородами.

Григорій Власович Корнилич

Упродовж 1936-1941 рр. працював заступником головного бухгалтера Вінницького медичного інституту.

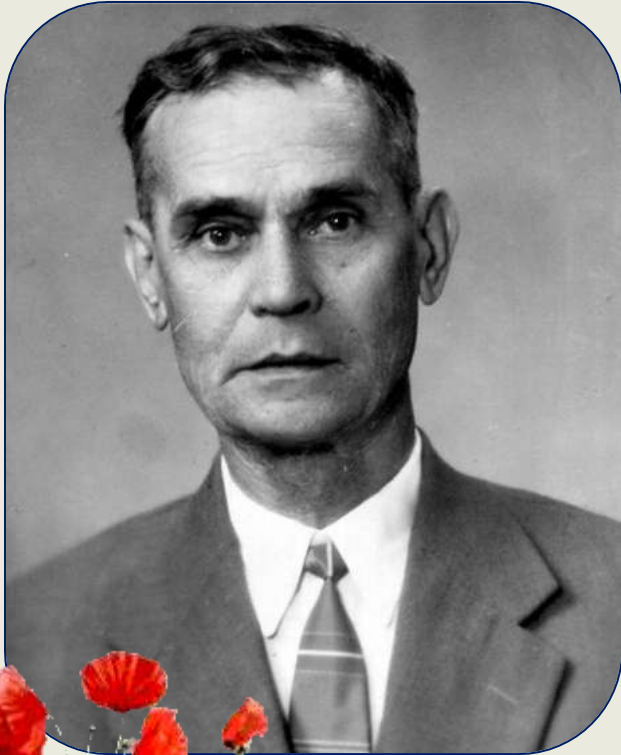
Призваний Вінницьким міським військкоматом до Червоної армії у 1941 р. У березні 1942 р. закінчив курси молодших командирів. Служив в артилерійському полку навідником, командиром гармати, після отриманої контузії – старшим писарем господарської частини 229-го гаубичного артилерійського полку 77-ї гарматної артилерійської бригади 26-ї артилерійської дивізії Резерву Головного Командування на Західному, Північно-Західному, 2-му Білоруському, 4-му Українському фронтах.

Демобілізувався у званні молодшого сержанта.

У повоєнний час працював заступником головного бухгалтера (1945-1946), головним бухгалтером Вінницького медичного інституту (з 1946 р.). Нагороджений медалями «За бойові заслуги» (1944), «За відвагу» (1945), «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1945), «За взяття Варшави» (1945), ін. державними нагородами.

Яків Васильович Слюсар

Асистент кафедри нормальної анатомії (1932-1934), асистент кафедри пропедевтичної хірургії (1934-1940), асистент кафедри шпитальної хірургії (1940-1941) Вінницького медичного інституту. Упродовж вересня-листопада 1939 р. – начальник хірургічного відділення військового Вінницького гарнізонного шпиталю.

Начальник хірургічного відділення фронтового евакуаційного шпиталю № 3442 (16.08.1941-17.11.1945), провідний хірург того самого шпиталю (з 1943 р.).

Майор медичної служби.

Після війни працював доцентом кафедри шпитальної хірургії, кафедри ортопедії і травматології Вінницького медичного інституту (1946-1969). Нагороджений орденом Червоної Зірки (1945), медаллю «За бойові заслуги» (1943), «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.», ін. державними нагородами

Ісак Юхимович Хахмович

Пішов на фронт з останнього курсу Вінницького медичного інституту. Воював під м. Москвою, м. Дорогобуж Смоленської області. Отримав контузію. Проводячи протиепідеміологічні заходи у вогнищах ураження під час епідемії висипного тифу важко захворів і отримав інвалідність. Військовий лікар 3-го ранга. Гвардії капітан медичної служби. Демобілізувався у званні підполковника. Після війни служив у Забайкаллі, згодом працював викладачем в Іркутському медичному інституті.

Нагороджений орденом Вітчизняної війни 2-го ступеня (1985), медаллю «За оборону Москви» (1944).

Фото з сайту:

<https://bit.ly/2GSuQsz>

Марія Іванівна Шемчук

У 1936 р. закінчила Вінницький психоневрологічний технікум. Працювала фельдшером. У вересні 1939 р. була мобілізована до Червоної армії. Служила старшим військовим фельдшером 56-го дивізійного шпиталю Київського військового округу. У грудні 1939 р. була звільнена в запас.

В лютому 1940 р. була вдруге мобілізована до Червоної армії. Служила у військовій частині № 2246 старшим військовим фельдшером пересувної автобронетанкової майстерні. З жовтня 1940 р. до червня 1941 р. працювала у Вінницькій 4-й радянській лікарні й навчалася у Вінницькому медичному інституті. У 1941 р. закінчила 3-й курс цього ВНЗ. 23 липня 1941 р. була втретє мобілізована до Червоної армії. Упродовж 1941-1946 рр. служила старшою медичною сестрою 57-ї армії в епідеміологічному польовому пересувному шпиталі № 837 на Сталінградському фронті. Була нагороджена трьома подяками від командування шпиталю. Брала участь у війні з Японією. Демобілізувалася у званні старшого військового фельдшера.

Нагороджена орденом Вітчизняної війни 2-го ступеня (1985), медаллю «За бойові заслуги» (1945).

Винокурова Ф. Евреи
Винниччины в период Второй
мировой войны. Малоизвестные
документы и новые
интерпретации : в 3 т. /
Ф. Винокурова. – Винница, 2006.
– Т. 3 : Участники боевых
действий на фронтах войны
с нацизмом и труженики тыла. –
336 с. : ил.

Любов Зарудій,
випускниця ВМІ
1940 р.

Савелій
Камінський.
У 1941 р. – студент
3-го курсу ВМІ

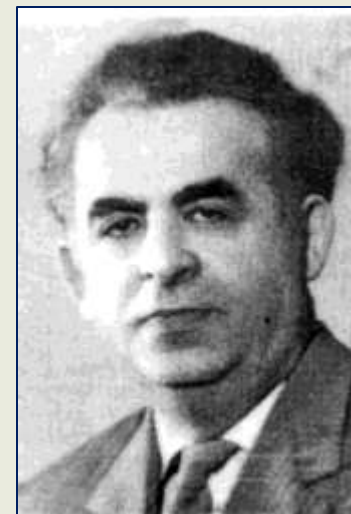
Берта Капелюшник.
У 1941 р. – студентка
4-го курсу ВМІ

Фроїм Рабінер,
У 1941 р. – студент
2-го курсу ВМІ

Марія Осадчук.
У 1941 р. – студентка
3-го курсу ВМІ

Леонід Лекарсьв,
професор ВМІ

Із бою – в безсмертя

Випускники ВНМУ ім. М. І. Пирогова, які загинули на фронтах Другої світової війни:

Кордюк Людмила

Ланс[ц]берг Ася

Литовчук Григорій Степанович

Гінс[ц]бург Л.

Листопад Надія Іванівна

Піскун Анюта

Рабінович Анатолій Аронович

Сігал Ольга

Смоляр Олександр

Оприк Олександр

Теплицька Соня Мойсеївна

Теплицький Натан Петрович

Чернявський

Співробітники ВНМУ ім. М. І. Пирогова, які загинули на фронтах Другої світової війни:

Жук С.

Богданов Н.

Война К.

Савицький М.

Пошуки та дослідження тривають...

Валентина Очередько

«...Раненого командира она заслонила собой от огня прорвавшейся по траншеям группы немецких автоматчиков и забросала их гранатами. Она спасла командира Хафизова, вынесла из-под огня раненого командира отряда гвардии старшего лейтенанта Ширяева. 47 раненых бойцов и командиров с их оружием вынесла Валя Очередько с поля боя. С раздробленным позвоночником её саму вынесли с поля боя...

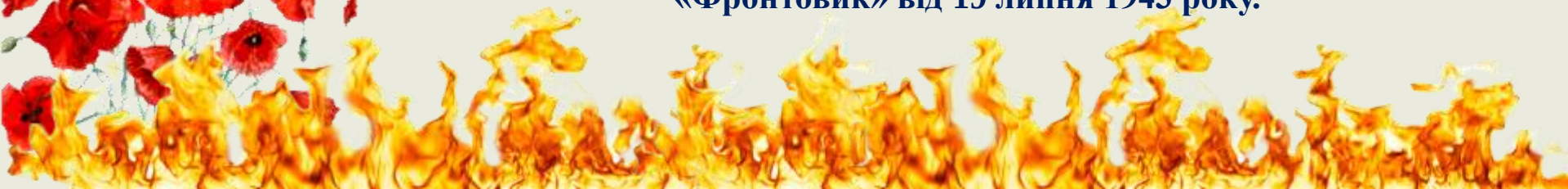
...За героизм и самоотверженность, за отвагу в бою и спасение жизни командиров, Валя Очередько награждена орденом Боевого Красного Знамени.»

Фото з сайту: <https://bit.ly/2JkMOkk>

**Була нагороджена також
медаллю «За бойові заслуги».
Померла від ран у шпиталі
29 травня 1944 р.
у віці 20 років.**

**Уривки із статті про студентку Вінницького медичного інституту
Валентину Очередько у фронтовій червоноармійській газеті
«Фронтовик» від 19 липня 1943 року.**

Надія Іванівна Листопад

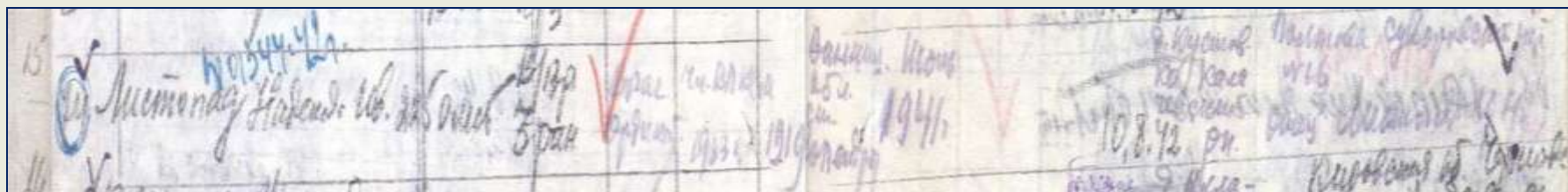
Народилася в селищі Голендри, Калинівського р-ну Вінницької обл.

У 1941 р. закінчила Вінницький медичний інститут.

Військовий лікар 3-го ранга.

Загинула від ран 10.08.1942 р.

Останнє місце служби – 131-ша стрілецька дивізія.

ЦАМО, ф. 58, оп. 18001, спр. 1292.

Григорій Степанович Литовчук

Литовчук Григорій Степанович
у 1941 р. закінчив Вінницький
медичний інститут.

ЦАМО, ф. 58, оп. 18001, спр.
1099.

ЙОГО ЖИТТЯ БУЛО КОРОТКИМ

Григорій Степанович Литовчук з своїми братами і сестрами дуже рано залишився круглим сиротою. Важко доводилося хлопцеві, та все ж він зміг успішно закінчити школу і вступив до Вінницького медичного інституту, який закінчив у 1941 році.

Молодого лікаря направили у військовий госпіталь. Оце присуті і все, що знав я до недав-

нього часу про свого земляка-односельчанина. Та якось довелося збирати мені матеріал для районної газети.

Сестра Григорія Степановича розповіла, що в перші місяці війни госпіталь, в якому працював Литовчук, знаходився в місті Ростові. Одного разу озвірілі фашистські пірати вщент розбомбили ешелон з пораненими бійцями, яких доставляли в госпіталь. Саме тоді і загинув мій земляк.

В моїй пам'яті надовго зберігся образ Григорія Степановича. Він був людиною скромною, терпеливою, мужньою. Його життя і праця на користь людям були короткими, але мої односельчани, учні школи, в якій я вчителею, не забули свого земляка.

П. ЦИЦАТИЙ,
вчитель Сусловецької восьмирічної школи Летичівського району, Хмельницької області.

329. ЛИТОВЧУК Григорій Степанович - врач 259 Гвард. кав.полка 12 Гвард. кав. дивизии. Рождения 1918 г. Пропал без вести 18.12.42 г.

Родственница ЛИТОВЧУК Нат. Степановна - проживала в Летичевском р-не.

Молодий медик. - 1967. - 10 черв.

Натан Петрович Теплицький

Теплицький Натан Петрович у 1941 р. закінчив Вінницький медичний інститут. Брав участь у Радянсько-фінській війні. Призваний у 1941 р. Вінницьким обласним військкоматом. З перших днів війни – на фронті. Командир медичної роти окремого медичного санітарного батальйону 244-ї стрілецької дивізії 62-ї армії. Воював на Південно-Західному, Південно-Східному, Сталінградському фронтах. Військовий лікар 3-го ранга. Загинув 16.09.1942 року (убитий під час бомбардування). Нагороджений медаллю «За бойові заслуги» (1942). Посмертно представлений до нагородження орденом Червоної Зірки.

Книга пам'яті України. –
Київ, 1994. – Т. 1 :
Вінницька область:
м. Вінниця. Барський
район. Бершадський
район / упоряд. В. І.
Конверський [та ін.]. –
1994. – С. 204.

Теплицький Натан Петрович, 1914 р.,
єврей. Мобілізований в 1941 р. Військовий
лікар 3 р. Загинув 16.09.42.

Рух Опору

Йосип Абрамович Мельман

У 1941 р. закінчив 2 курси Вінницького медичного інституту. Упродовж 1942-1944 рр. – учасник партизансько-підпільного руху. 5 вересня 1943 р. командувач партизанського полку «За Родину» призначив його старшим лікарем полку, а згодом – начальником санітарної служби 2-го Української партизанської бригади ім. Сталіна.

В партизанській бригаді воював до 5 лютого 1944 р. – до злиття з частинами Червоної армії. З 25 березня 1944 р. працював завідувачем державної аптеки № 1 у м. Вінниці і навчався на 4-му курсі Вінницького медичного інституту, у 1946 р. закінчив цей ВНЗ.

Був представлений до нагороди орденом Червоної Зірки, і медалі «Партизанові Вітчизняної війни» 1-го ступеня.

Юрій Іванович Островський

У 1938 р. вступив до Вінницького медичного інституту.

У 1941 р. евакуювався, продовжив навчатися до 20 серпня 1941 р. у Сталінському медичному інституті. Коли над містом нависла загроза ворожого вторгнення, всі студенти наказом по інституту були направлені на фортифікаційні роботи, під час яких потрапив в оточення. Повернувся на Вінниччину. На тимчасово окупованій території у 1942 р. працював лікарем Кожухівської амбулаторії (с. Кожухів Хмільницького р-ну). З березня 1943 р. до лютого 1944 р. працював фельдшером Гущинецької лікарні Калинівського району. Брав участь у підпільно-партизанському русі (партизанське з'єднання ім. Леніна).

У 1944 р. навчався на 5-му курсі Вінницького медичного інституту. Закінчив цей ВНЗ у 1945 році. Упродовж 1945-1948 рр. служив в Радянській армії.

Працював головним лікарем Новогребельської дільничної лікарні, Турбівського, нині Калинівського р-ну Вінницької обл. (1948-1950), головним лікарем Турбівської районної лікарні (1950-1953); заступником головного лікаря з медичної частини (1953-1954), головним лікарем Вінницької обласної клінічної лікарні ім. М. І. Пирогова (1954-1971), головним лікарем санаторію ім. Семашко у м. Кисловодськ (1971-1972), директором Вінницького медичного училища ім. Д. К. Заболотного (1972-1981), завідуючим відділення термінової та планово-консультативної медичної допомоги (санітарна авіація) Вінницької обласної клінічної лікарні ім. М. І. Пирогова (1981-1990).

Катерина Павлівна Топчієва

У 1934 році закінчила Київський стоматологічний інститут. Упродовж 1934-1935 рр. працювала асистентом кафедри гістології Київського медичного інституту, лікарем у с. Красносілка на Вінниччині (1935-1936), виконувала обов'язки асистента кафедри гістології Вінницького медичного інституту (1936-1941).

З липня 1941 року до визволення міста – у підпільній організації. Розповсюджувала листівки, забезпечувала медикаментами партизанів.

Після Другої світової війни працювала асистентом кафедри гістології; асистентом, доцентом кафедри нормальної фізіології Вінницького медичного інституту.

Ванда Іванівна Безкоровайна

Фото з сайту: <https://bit.ly/2HKaJwC>

Друкувала й розповсюджувала листівки. Через медсестру діставала перев'язувальні матеріали, медикаменти, які Ляля Ратушна передавала партизанам. Виконувала й інші доручення.

Врятувала від розстрілу подругу Рахіль Тенцер. У 1944 р. була зарахована на 3-й курс Вінницького медичного інституту й успішно його закінчила. Протягом багатьох років працювала лікарем-педіатром. Нагороджена медаллю «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.», орденами Вітчизняної війни II ступеня, «За мужність» II ступеня, ін. державними нагородами.

До війни закінчила два курси Вінницького медичного інституту. З 1942 року до визволення Вінниці брала участь у підпільно-партизанському русі. Саме Ляля Ратушна, вінницька підпільниця запропонувала В. Безкоровайній увійти до підпільної групи «Україна».

Переможці. Вінницька область : учасники бойових дій Другої світової і Великої Вітчизняної воєн, які померли в повоєнний період, та ті, що проживають на території області. / упоряд. В. Є. Харчук [та ін.]. – Вінниця, 2007. – Т. 1. М. Вінниця. Вінницький район. Барський район (Книга Пам'яті України). – С. 38.

Григорій Андрійович Дробах

У 1941 р. закінчив 3-й курс Вінницького медичного інституту. На 4-му курсі навчався упродовж 1941-1942 рр. на Північному Кавказі в м. Ворошилівськ, нині м. Ставрополь (РФ) і одночасно працював у евакуаційному шпиталі № 1626.

3 серпня 1942 р. Північний Кавказ було окуповано нацистськими загарбниками.

5 вересня 1942 року приїхав у рідне село до батьків. 3 жовтня 1942 року до визволення Вінниччини – у партизанському загоні ім. Леніна.

Лідія Сидорівна Кереса

У 1938 р. вступила до Вінницького медичного інституту. У 1941 р. закінчила 3 курси цього ВНЗ.

Під час війни до 1944 р. –

в партизанському загоні (друга партизанська бригада ім. Сталіна, з'єднання ім. Леніна, батальйон № 4). Після з'єднання загону з частинами Червоної армії (8 січня 1944 р.) повернулася додому. У 1944 р. була зарахована на 4-й курс Вінницького медичного інституту, який закінчила у 1946 р. Брала активну участь в житті інституту. Нагороджена орденом Вітчизняної війни 2-го ступеня (1985).

Василь Никифорович Косек

Псевдоніми Татибіда, Шевченко.

Упродовж 1937–1941рр. навчався у Вінницькому медичному інституті. У другій половині 1943 року очолював медичний відділ при штабі групи УПА «Тютюнник». У березні 1944 року затриманий співробітниками НКВС у місті Корець (нині райцентр Рівненської обл.). У квітні 1944 року був спрямований в одну з частин Червоної армії. Подальша доля не відома.

Анатолій Олександрович Парфенюк

У 1941 р. закінчив 3 курси інституту і був направлений у шпиталь, з яким евакуювався в м. Умань. В районі Умані частини Червоної армії потрапили в оточення.

Опинився у полоні. З табору військовополонених був направлений в табір містечка Івангород на Черкащині, звідки відпускали людей, які проживали на захід від Умані.

Повернувся до Вінниці.

Навчаючись на 4-му курсі Вінницького медичного інституту, працював фельдшером у Вінницькій тюрмі до грудня 1943 р., з початку 1944 р. до визволення Вінниці працював лікарем Вінницької шкірно-венерологічної лікарні. Брав участь у підпільно-партизанському русі. Входив до підпільної групи «Україна». У 1944 р. навчався у Вінницькому медичному інституті на 5 курсі, який закінчив у 1945 р.

**...В результаті пошукової та дослідницької діяльності
віднайдено сотні біографій випускників, студентів,
викладачів та співробітників Вінницького національного
медичного університету ім. М. І. Пирогова, які в роки
Другої світової війни стали на захист Батьківщини,
виявили безприкладний героїзм та вірність обов'язку.**

Пошуки та дослідження тривають...

Обеліск Слави на території
ВНМУ ім. М. І. Пирогова
та облікова картка на нього.
Фото О. Юрчишиної

Джерела

Архів Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова.

Барський М. «Правая рука Ляли Ратушной». 86-летняя винничанка Ванда Безкоровайная работала в подпольной группе «Украина» / М. Барський // RIA. – 2008. – 7 трав. – С. 10.

Колчук Фёдор Самуилович [Електронний ресурс] // Википедия : свободная энцикл. – Электрон. дан. – Режим доступа: https://ru.wikipedia.org/wiki/Колчук_Фёдор_Самуилович. – Загл. с экрана. – Дата доступа: 07.07.2016.

Марчук І. Сотник УПА Петро Гудзоватий – «Очеретенко» / І. Марчук. – Львів, 2011 – С. 48.

Нечипорук В. М. Довоєнна п'ятирічка: у Вінницький медичний інститут їхали найкращі викладачі СРСР / В. М. Нечипорук // Молодий медик. – 2007. – № 6. – С. 4– 5 : фот.

Подвиг народа : электрон. банк документов «Подвиг народа в Великой Отечественной войне 1941–1945 гг» : [сайт М-ва обороны РФ]. – Электрон. дан. – Режим доступа: <https://bit.ly/2qCWKhc>. – Загл. с экрана. – Дата доступа: 16.04.2018.

Сафронов К. Правнук Дерібаса / К. Сафронов // Вінницький альбом. 1999 / упоряд. В. Б. Петров. – Вінниця : Тезис, 2000. – С. 322–326.

Хахмович Исаак Ефимович [Електронний ресурс] // Стена памяти «Народная победа» : сайт радиостанции «Серебряный Дождь». – Электрон. дан. – [Москва, 1995-2016]. – Режим доступа: <https://bit.ly/2GSuQsz>. – Загл. с экрана. – Дата доступа: 31.10.2016. : фот.

Цицатий П. Його життя було коротким / П. Цицатий // Молодий медик. – 1967. – 10 черв.

Використані також фото з сайтів: <https://bit.ly/2FcKOYW>; <https://bit.ly/2Jlz2Ok>; <https://bit.ly/2JkMOkk>.

**Щиро дякуємо краєзнавцям
Миколі Григоровичу Домненку та Ярославу Андрійовичу Браньку
за надану допомогу
в пошуковій і дослідницькій роботі.**

**8 травня – День пам'яті та примирення.
9 Травня – День Перемоги над нацизмом
у Другій світовій війні.**

**Пам'ятаємо.
Перемагаємо.**

**Підготували: О. Юрчишина, завідувач та В. Кокус, бібліотекар 2-ї категорії
сектору краєзнавчих видань бібліотеки ВНМУ ім. М. І. Пирогова**